

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: „Ista diabolica Huj-huj”

Forrás: .....

Uj Nemzedek

Bn.

1924. 6. 26.

(128 v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

796(064.5)

Hely

Idő

1924

Személy

„Ista diabolica Huj-huj”

Nemzeti multunk színjátéka a Ludovika kertjében

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

A külföld középkori krónikásai, valahányszor végigcsapott Európán a lovas magyarok hunizű csatakiáltása: *Huj, huj*, mindig félszen huzták válluk közé a fejüket, s arany és cinóber iniciaisék mellé ijedten irták oda, jaj, ismét felhangzott „ista diabolica Huj, huj.” Az ósmagyarok híres csataordítása verte fel tegnap délután a Ludovika kertjének esendjét, az ősi platánok ószereztek, mikor felharsant a játékot jelző kürt ezüst szava pontosan 4 órakor. Akkor, mikor öt évvel ezelőtt, június 24-én megdőrdültek a Dunán az ellenforradalmi monitorok ágyui, s a környező két part között fölrepültek a hajókra a

nemzetiszinü zászlók és a Ludovika kapuján kemény, katonás léptekkel kivonultak a gyermekifjú századok tanúságot tenni a magyar becsületről, ők a gyermekek, mikor olyan kevéssé férfi volt Magyarországon.

Ott volt a történelmi játékon a történelmi és hivatalos Magyarország minden képviselője. Királyok ivadékai, a kormányzó és családja, történelmi nevek hordozói ültek ott a tribünökön, hol ezer és ezer ember tolongott. Tele volt kíváncsiakkal a Ludovika kertje is s az épü-

let ablakaiban is emberek szorongtak, hogy lássák azt a pompás, színes játékot, amely a magyar multat, jelent és jövőt mutatta be. A hadsereg vezetésének tagjai, a tisztikar előkelőségei is ott voltak, hogy lássák a fiatal és duzzadó izmokban azt az erőt, amely még visszaadhatja a régi határokat.

Az ünnep két részből állott. Az elsőben tornyakorlatokat mutattak be a növendékek. Szabadgyakorlatokkal kezdtek, majd vörösrühás lovasok rugtattak a mezőre és szép lovasprodukciókat mutattak be. Vágtattak a lovak, csillogott a pátkó, nyertett a mén, perzgett a

Szent László

Szent István

nak festői egyenruhájában s olyan harcijátékot rögtönöztek, hogy csak úgy szikrázott a néző szeme.

Majd szünet következett. Szünet után kezdődött a történelmi képek sorozata. Hosszu, befonthaju lovasok ugrattak elő, sikolt a kürt és fehér lovon jön a hosszuszakállu

mező, dübörgött a föld. Repültek a menték, mikor egy-egy akadályon átsuhant a ló és a felzúgó tapstól visszhangoztak a szomszédos paloták, a berkek, a platánligetek és a tribünök. Majd a tüzérség tört elő, gyalogos csapatok lepték el a sikot, a magyar hadsereg egyes századai-

Mária Terézia

Almos

Almos, majd párducos Árpád kíséretével. Körülöttük a hét vezér történelmi galériája. Táltosok éneke zeng, majd ökrös szekereken jön a honfoglaló nép, asszony, gyerek. Az egész tábor, mint valami pom-

Zrinyi Ilona

pás és grandiózus történelmi kép hullámozott, tarkállott. Aztán, mint valami ördögi, pokolbeli orkeszter felzúgott a csataordítás: *Huj, huj*, a magyarok híres rohamkiáltása. Majd a dombtetőn tábornüz gyúlt ki, villan a táltosok kardja. Fehér lovat áldoznak. Füstfelő gomolyg, *paripa nyerit, a közönség izgul. Jó-*

tékony lovászok azonban megmen-
tik a füst leple alatt a lovat.

Ezután az Árpádházi királyok kora elevenedett meg. A vértanu csanádi püspök Gellért, Szent Istvánnal jelent meg, majd Péter, Szent László, Könyves Kálmán, II, Endre gyönyörű, páncélos keresztje-

Zsigmond

seivel vonult táborba. Láttuk IV. Bélát, Kun Lászlót, és III. Endrét is. A vegyesházbeli királyok közül meglevenedett a hódító Nagy Lajos, a könnyelmű Zsigmond, a véreskező V. László. Majd Hunyadi János következett Kapisztrán rongyos, törökverő horvát parasztjai-

Könyves Kálmán

val. *Hollós Mátyas* udvarával, majd *Mohács* halottja, *Lajos* a másod...
A Habsburgok közül a *Ferdinán-*
ók „*Lipót, I. József, Mária Teré-*
zia vonult fel. Az erdélyi fejedel-
mek sorából ott láttuk: *Bocskayt,*
Bethlent, Thökölyt, Rákóczit.

Végül festői életkép jelképezte a

Lovasvezér

derengott a teljes, a régi Magyar-
ország nagy és szép gondolata.

Olyan volt minden, mint valami
ragyogó álom...

Nem álom...

Éreztük, hogy a ludovikások szel-
lemé *valóvá* varázsolja mindazt,
ami *ma* csak álom. Es himnuszban
tobzódtak a felharsanó kürtök és a
katonazene diadalindulókkal verte
fel a nyári alkony csendjét...

jövőt. Az elszakított részek szobrai
közt ott állt a gyászoló *Hungária,*
a csonka, *koronátlan* cimerei. Majd
ágyuk bömbölése hörgött fel, pus-
kák ropogtak, acélsisakos honvédek
rohantak előre, s egy pillanat múlva
megváltozott a kép: *Hungária* nem
gyászolt többé a *teljes* cimre mel-
lött boldogan álltak a szárnyas an-
gyalok, *ragyogott újra a korona*
teljes jénye, s az alkony bíbor fé-
nyében a könnyező nézők előtt fel-